

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra KAREN MARGARETA RAHBEK, FØDT HEGER

Citation: Oehlenschläger, Adam: "Poetiske Skrifter I", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 109. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-idm139633871987344/facsimile.pdf> (tilgået 10. maj 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Naar næste Vaar den unge Rose kommer,
Den bøier sorgfuld Knoppen i sin Sommer.

Forladt man visne Grønning seer,
Thi ei Du vander meer de spæde Buske;
Og maler ei med Farver meer
Paa hvide Bræt de fagre Blomsterduske.
Hvergang din Hauge, Camma! Du besøgte,
Da smilte Flora selv, og Vestenvinden spøjte.

Men ei kun Blomsterbladet blev
Dit Hierte kiært, Du sindrige Veninde!
Det Blad, som Tænker og som Skiald beskrev,
Det yndte Du, som Roser og Kierminde.
Og Sproget kiendte Du i hver en Farve,
Der smykete Følelsen, som Blomsterlarve.

Det er forbi! — Nu staaer Du ikke meer,
Og danner smukke Skrin til Vennegave.
I sidste, sorte Skrin jeg seer
Dig langsomt bæres til de Dødes Have.
I tretti Aar Du bar alt paa din Smerte:
Ei nænte Dødens Haand at knuse store Hierte.

Dit stakkels Legem tærtes hen,
Lidt efter lidt forsvandt de sidste Kræfter;
Men Siælen var dog karsk igjen,
Og ei dit Mod gav slap for Angsten efter.
Og hvad, til sidste Stund, selv Qval ei kunde bøie,
Det var dit herlige, dit tankefulde Øie!

Det nedsank aldrig svagt og mat,
Det mægted ingen Pinsler at fordunkle;
Som Stjernen i sin sorte Nat,
Vi saae det giennem Lidelserne funkke;

Da brast det endelig, ved Dødens Stemme;
Dets Engleblik kan ingen Ven forglemme.

Hvor meget sig forandred ei,
Mens Bakkehusets Vraa stod uforandret!
Jeg vandred paa min Ungdoms Vei,
Hvergang jeg ud til Digterhytten vandred.
Nu Teppet faldt! — Dog nei, du kiære Stuel
End vinker venligt mig din Arnelue.

Der finder jeg min Ungdoms Ven
Paa Bakken, tæt omringt af Floras Dale;
Der skal endnu vi tit igjen
Med Kiærlighed om dig, vor Camma! tale.
Naar ved dit Minde da vort Øie flammer,
Som Stjerne blinker Du, fra Himlen, til dit Kammer.

Ja, *Margarita!* reen og klar,
Med alle Aandens Evner, Hiertets Dyder,
Du var en *Perle*, dyrebar!
Du var, hvad os dit elskte Navn betyder.
Vi sees *igien!* Den fromme Tanke trøster
Din Mand, din Slægt, din Ven, din Broder og din
Søster!

HVOR BLEV I RØDE ROSER DOG.

Hvor blev I røde Roser dog
Fra Ungdoms Dage glade?
I min Erindrings Psalmebog
Jeg gemmer Eders Blade.